

Hit és kultúra párbeszéde

Interjú Bíró Ildikóval kultúra-szervezésről, közönségről, jutalomról, no meg a Romkert fellett átszálló angyalokról.

– Mennyire nehéz ma kultúrát szervezni?

– Csak aki csinált már ilyet, az tudja, milyen nehéz mostanában rendezvényeket szervezni. Nehezebb, mint akár egy-két évvel ezelőtt. Megtapasztalom ezt nap mint nap a Polgárok Házában is, ahol kulturális programigazgatóként dolgozom. A támogatóknak kevesebb a pénze, az emberek hajszoltabbak, nagyobb erőfeszítéssel lehet csak kimozdítani őket otthonról. Szerencsére most már segítségünkre van a Budakeszi Romkert Teátrum és Kálvin Terem Alapítvány. Valójában ez a rendezvénysorozat a kezdetektől családok és barátok összefogásából született, és egyre erősebb közösséget teremt a művészek, a közönség, a szervezők és a támogatók között, akik azért állnak mellénk, mert a budakeszi kultúra ügyéért, egy tiszta, világos üzenetű rendezvénysorozatért akarnak tenni valamit.

– Mi az Ön haszna a rendezvénysorozatból?

– Anyagi értelemben semmi. Számomra a megvalósult rendezvénysorozat önmagában jutalom, ugyanúgy, mint a sok mellettem álló ember barátsága is az, akikkel szeretek, és akikkel együtt végzük ezt a munkát évről évre. A mostani romkerti előadásoknál, amikor elkezdődött a játék, hátra-

dőltem a templom falához, és elnéztem az örömet az emberek arcán – a művészek és a közönség arcán egyaránt. Ám nincs bennem hamis küldetésstudat. Ez egy munka, egy feladat, amit nekem kell végeznem és örülnöm, hogy tehetem.

– Miként sikerült az idei fesztivál?

– A Romkert gyönyörű hely, és nagy szellemi erő rejlik benne. Talán nem minden este történt meg a csoda. De biztos vagyok benne, hogy egyszer-kétszer idén is „átszállt az angyal” a Romkert felett. Idén megint előbbre léptünk: már volt lelátónk, büfénk. A Romkert Teátrum kezd „igazi” színházra hasonlítani. Bizalommal várjuk a következő esztendő is.

Önmagáért beszél a tény, hogy olyan hiteles emberek vállalták arcukkal a rendezvényt, mint Pálinkás József akadémikus, Balog Zoltán református lelkész, a Polgári Magyarországiért Alapítvány főigazgatója, vagy Tökés László királyhágó-melléki református püspök. Nagyon hálás voltam a püspök úr elismerő szavaiért, amit a rendezvénysorozat kapcsán mondott. S ne feledkezzünk meg a közönségről sem, amely minden este megtöltötte a Romkertet. Sok ismerős és ismeretlen arc volt közöttük. Itt volt Melocco Miklós szobrászművész, és Szász Károly majdnem minden este, s itt voltak szomszédaink, barátaink és sok-sok új érdeklődő is.

– Mi a véleménye a Budakeszi Iránytűben megjelent kritikáról,

amely szó szerint így hangzik: „A programsorozat színvonalának és elfogadottságának növekedésével azonban egyre határozottabban érezhető a napi politikai érdekek nyomása a szakmai, erkölcsi elvek érvényesülése felett.”

– Nem voltam nagyon meglepve. Már rég óta kíváncsian szemlélődöm a fölött a jelenség fölött, amit a Pázmány egyetemen a médiaetika tanárom így fogalmazott meg: „ingerküszöb alatti manipuláció, ami veszélyes, mert nem lehet védekezni ellene, de aki ellen irányul, annak lépésről lépésre alááshatja a hitelét.” Ez lenne a cél?

Az önellentmondástól sem mentes mondatok kapcsán csak kérdéseim lennének: Szakmailag vajon megítélheti-e a rendezvényt olyan, aki nem szakmabeli? Nem merész dolog-e egy kicsit, hogy az Iránytű az erkölcs felkent ítéseket jeleníti meg magát? Vajon mi-féle politikai nyomás látszott érvényesülni „a szakmai és erkölcsi elvek” felett, amikor a „programsorozat színvonalának és elfogadottságának növekedésével” szembeülhetett közönségünk? Az erkölcsi elvekről pedig annyit, hogy 2003 óta a II. Vatikáni Zsinat „Gaudium et spes” kezdetű konstitúciójára hivatkozva a hit és a kultúra párbeszédének szellemében, az egyén lelkének a kultúra által a hithez való közelebb kerülése és ezáltal a közösségek megújulása érdekében jön létre a rendezvénysorozat újra meg újra. Aki kíváncsi volt, és eljött, láthatta, mi a mérce. Azt a

budakeszi produkciót vagy művészt mely komoly értéket képvisel – mint idén az Ad Libitum gitárzenekar, tavaly a Menczinger Táncegyüttes, 2003-ban a Hylarion Énekegyüttes, nem is beszélve Nagy Gáspár Kossuth-díjas költőnkéről – szeretettel fogadjuk. A zenét minden évben egy ifjú zeneszerzőtől, az egykori prohasztkás diák Vízzy Mártontól kaptam.

– Miként tudnak együtt dolgozni a két egyházközség vezetőjével?

– Szívből jövő hálát érzek Filó Kristóf atya és Merétey Sándor nagytiszteletű úr iránt, hogy szeretettel és megbocsátással viselték el engem a közös munka folyamán. Sanyi bácsi a tavalyi rendezvénysorozat után mosolyogva mondta: „Ildikó, maga egy rettentés nőszemély, jelfogatja a parókiát.” „Jelfogatni” a várost valami jó ügyért. Azt hiszem, ez az én utam.

–szjm–

2005. szeptember 3-án – immár nyolcadik alkalommal – tartotta meg az Erkel Ferenc Művelődési Központban a Budakeszi Hagyományőrző Kör Asszonykórusa kórustalálkozóját.

Eljtek: az Etyeki „Rozmarin” Dalkör, a Budajenői Német Nemzetiségi Dalkör, a Vértessomlói Német Nemzetiségi Dalkör, a Zsámbéki Német Nemzetiségi Dalkör, a Pilisvörösvári Vegyes Kórus és a mi Asszonykórusunk. A kórustalálkozót

Kórustalálkozó

Szeltner Ildikó, az Észak-Magyarországi Német Önkormányzatok Szövetségének irodavezetője nyitotta meg. A kórusok fellépése kedves, vidám hangulatban folyt. Asszonykórusunk első alkalommal lépett fel vegyeskórusként is, mivel Nagyné Starcz Teréz kórusvezetőnknek sikerült hat „fiút” is beszervezni erre az alkalomra. Úgy

tűnik, hogy nagy sikerünk volt. A szereplések után vendégeinket finom szendvicsekkel és a Budakeszi Asszonykórus tagjaink által sültött nagyon finom süteményekkel kínáltuk meg vendégeinket. A fehér asztal melletti közös éneklés sem maradt el, melyben a pilisvörösvári kórusvezetővel – Neubrandt Ferencsel – az élen, nagy lelkesedéssel vett részt valamennyi kórustag.

A kórustalálkozó megrendezéséhez támogatást nyújtott: Budakeszi Önkormányzata, az Észak-Magyarországi Német Önkormányzatok Szövetsége, a Magyarországi Nemzeti és Etnikai Kisebbségektől Közalapítvány, melyet ez úton is nagyon szépen köszönünk. Köszönjük a Művelődési Központ igazgatójának, hogy rendelkezésünkre bocsátotta a Házat és valamennyi munkatársának, akik segítséget nyújtottak a kórustalálkozó lebonyolításához.

Czegény Béláné,
a Hagyományőrző Kör titkára

